

Ministerul Finanțelor Publice

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Direcția Generală a Finanțelor

Publice a județului Hunedoara

DECIZIA NR. 212 emisă de DGFP Hunedoara în anul 2010

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului X a fost sesizată cu adresa nr. X de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X, înregistrată la D.G.F.P. a județului X sub nr. X asupra contestației formulată de **dl. X**, cu domiciliul în X, județul X, C.N.P. , împotriva **Deciziei nr. X** referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X cu privire la suma de **X lei** reprezentând :

X lei - majorări de întârziere aferente taxelor vamale;

X lei - majorări de întârziere aferente TVA;

Referitor la depunerea în termen a contestației, Decizia nr. X referitoare la obligațiile de plată accesorii a fost expediată de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X prin poștă cu recomandată nr. X , primită de petent în data de **X lei**, potrivit confirmării de primire anexate în copie la dosarul contestației.

Contestația formulată de **dl. X**, a fost expediată către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X, cu recomandată nr. X lei, fiind înregistrată la D.R.A.O.V. X sub nr. X lei.

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92 / 2003, Republicată, privind Codul de procedură fiscală.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205, art. 206 și art. 209 alin.(1) lit.a) din Ordonanța Guvernului nr. 92 / 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului X este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. Prin contestația formulată petentul invocă următoarele:

În principal, referitor la Decizia nr. X referitoare la obligațiile de plată accesorii în sumă de X lei, petentul invocă excepția prescripției obligațiilor de plata accesorii calculate din X , petentul susținând că

dreptul organului vamal de a stabili obligații fiscale și accesorii aferente se prescrie în termen de 5 ani.

II. Organele vamale din cadrul Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale X, au consemnat următoarele:

În baza prevederilor art.88 lit.c) și art.119 alin.(1) din ORDONANȚA GUVERNULUI ROMÂNIEI Nr. 92 / 2003, republicată, organele Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale X au calculat, în sarcina dl. X, pentru perioada X, accesorii în sumă totală de X lei, întocmind DECIZIA nr. X referitoare la obligații de plată accesorii aferente obligațiilor vamale stabilite prin actul constatator nr. X emis de Biroul Vamal X.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, având în vedere motivațiile contestatorului, constatările organelor vamale, actele normative, în raport cu perioada supusă verificării, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului X este dacă petentul datorează accesoriiile în suma de X lei reprezentând :

X lei - majorări de întârziere aferente taxelor vamale;

X lei - majorări de întârziere aferente TVA,

în condițiile în care prin contestația formulată s-au prezentat motive de fapt și drept din punct de vedere al prescripției.

În fapt, în data de X, dl. X s-a prezentat la Biroul Vamal X, în vederea plasării sub regim de tranzit vamal a unui autoturism marca X, capacitate cilindrică X cmc, an fabricație X, în acest sens fiind emisă DECLARAȚIA VAMALA DE TRANZIT NR. X, având ca termen de prezentare la Biroul vamal X pentru îndeplinirea formalităților de vămuire, data de X.

Debitorul X era titularul operațiunii suspensive de tranzit nr.X și avea obligația ca în termenul acordat conform art.128 din DECRETUL 337 / 1981, care prevede:

“Art. 128. - Termenul pentru bunurile introduse în țară și transportate în tranzit se stabilește de unitățile vamale în funcție de felul mijlocului de transport și destinația mărfurilor, până la 45 de zile.”

să prezinte mărfurile și documentul de tranzit la Biroul vamal de destinație X .

Deși susține că autoturismul a fost vămuț și înmatriculat, petentul nu prezintă documentul vamal „CHITANȚĂ VAMALĂ” sau „DECLARAȚIE VAMALĂ DE IMPORT”, care să dovedească faptul că autoturismul a fost prezentat la Biroul vamal de destinație, unde să se fi îndeplinit formalitățile de vămuire.

Având în vedere faptul că tranzitul și bunul nu a fost prezentat la destinație, nu a fost confirmat de Biroul vamal de destinație X , în termenul acordat, s-a procedat la încheierea din oficiu, din inițiativa autorității vamale, a regimului vamal suspensiv de tranzit, prin Actul constatator nr. X , emis în baza art. 129 din Regulamentul Vamal, aprobat cu DECRETUL 337 / 1981 care prevede că:

“Art. 129. - Declarația vamală de tranzit constituie titlu executor pentru plata taxelor vamale, în cazul în care transportatorul nu prezintă bunurile la unitatea vamală de destinație în termenul stabilit sau le prezintă cu lipsuri...” ,

calculându-se drepturi vamale în sumă de X lei, astfel:

X lei– taxe vamale;

X lei – TVA.

Actul Constatator nr.X , cu adresa nr. X lei a Biroului Vamal X , a fost transmis, prin poștă, **dlui. X**, la adresa din X, județul X, fiind primit de petent în data de **X lei**, potrivit confirmării de primire anexate în copie la dosarul contestației.

Ulterior, conform art.86 lit.c) și art.119 din ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 92 din 24 decembrie 2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, organele Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale X, pentru neplata sumelor stabilite prin actul constatator nr.X întocmit de Biroul Vamal X , au întocmit DECIZIA nr. X referitoare la obligații de plată accesorii, prin care au calculat, în sarcina **dl. X**, pentru perioada X , accesorii în sumă totală de **X lei**, reprezentând :

X lei - majorări de întârziere aferente taxelor vamale;

X lei - majorări de întârziere aferente TVA;

În drept, decizia contestată a fost emisă conform prevederilor art.86 lit.c) și art.119 din ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 92 din 24 decembrie 2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, care prevede :

„ART. 86

Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

... c) deciziile referitoare la obligațiile de plată accesorii;”

Dreptul comun în materia perceperii majorărilor de întârziere pentru neplata la termen a obligațiilor datorate, îl reprezintă Codul de procedură fiscală, care la art.119 din Ordonanța Guvernului nr. 92 / 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează că:

“(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.”,

iar potrivit art. 120 alin.(1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92 / 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

“(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, majorările de întârziere se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv. ”

Referitor la susținerea petentului că: „*prin Decizia nr. X au fost calculate accesorii din X*”, aceasta nu poate fi luată în considerare în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât prin DECIZIA nr. X referitoare la obligații de plată accesorii au fost calculat accesorii doar **pentru perioada X**, în sumă de **X lei**, reprezentând :

X lei - majorări de întârziere aferente taxelor vamale;

X lei - majorări de întârziere aferente TVA;

Referitor la susținerea contestatorului că ar fi intervenit prescripția, trebuie precizat faptul că, la data de **X** a fost emis de către Biroului Vamal X , Actul Constatator nr. X , care a fost comunicat către petent cu adresa nr. X lei, primită de petent în data de **X lei**, potrivit confirmării de primire anexate în copie la dosarul contestației.

La data emiterii actului constatator erau în vigoare prevederile Legii nr. 141 / 1997 Codul Vamal al României, care la art. 187(1):

”Termenul de prescripție a dreptului de a cere plata taxelor vamale este de 5 ani și curge de la data acceptării și înregistrării declarației vamale de import”.

Având în vedere prevederile art.16 lit.c) și art.17 din Decretul nr. 167 / 1958, republicat:

“ART. 16 Prescripția se întrerupe:

c) printr-un act începător de executare.

ART. 17 Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o.

După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.

În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ori de arbitraj sau printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărîrea de admitere a cererii nu a rămas definitivă sau, în cazul executării, pînă la îndeplinirea ultimului act de executare”,

și având în vedere prevederile art.131 și art.133 din ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 92 din 24 decembrie 2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată :

“ART. 131

Începerea termenului de prescripție

(1) Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

ART. 133

Întreruperea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 131 se întrerupe:

c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;”,

Excepția invocată de contestator, respectiv că întrucât s-a prescris executarea silită a creanței principale, s-a prescris și dreptul de a cere executarea silită a obligațiilor accesorii, nu poate fi reținută, deoarece creanța a fost constatată în X , la controlul ulterior al operațiunilor vamale, astfel cum prevede art. 61 din Legea nr. 141 / 1997. Actul a fost comunicat în X , împotriva acestuia contestatorul având calea de atac, astfel cum rezultă și din dispozițiile legale în vigoare la data respectivă.

Invocarea de către petent a prescripției este neîntemeiată deoarece, pe de o parte, legea face distincție între termenul de constatare (dreptul de control ulterior – art. 61 din Legea nr. 141 / 1997 privind Codul vamal al României) și dreptul de a cere executarea silită.

Conform art. 61 din Codul vamal, autoritatea vamală (astfel cum este ea definită de art.3 lit.d) are dreptul, ca într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să efectueze controlul vamal ulterior al

operațiunilor, în cadrul căruia verifică orice documente, registre, evidențe referitoare la mărfurile vămuite.

Potrivit textului legal, controlul se face la orice persoană care se afla în posesia acestor acte sau deține informații în legătură cu acestea.

Dacă în urma controlului vamal ulterior se constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale convenite, ia măsuri de încasare (sau de restituire, după caz) a acestora.

Diferențele în minus se comunică titularului operațiunii comerciale și urmează a fi achitate în termen de 7 zile de la data comunicării. Neplata diferenței în acest termen atrage suportarea de majorări de întârziere aferente acestei diferențe, în cuantumul stabilit de lege.

Declarația vamală în detaliu și actele constatatoare încheiate de autoritatea vamală constituie titlu executoriu pentru urmărirea și încasarea drepturilor rezultate din operațiunile de import-export.

Prin urmare, pornind de la aceste reglementări legale, trebuie să se facă diferența între situația în care executarea silită se face în temeiul declarației vamale ca titlu de creanță devenit titlu executoriu la data la care creanța bugetară este scadentă, prin expirarea termenul de plată stabilit de autoritatea vamală și situația din speță, în care executarea silită se pornește în temeiul titlului executoriu – actul constatator, întocmit de autoritatea vamală în cadrul atribuției sale de efectuare a controlului ulterior al operațiunilor prevăzut de art.61 alin.1 din Codul vamal.

Întrucât tranzitul a fost încheiat din oficiu, ca urmare a neprezentării autovehiculului la vama destinatară în termenul stabilit, autoritatea vamală avea dreptul de a efectua controlul ulterior al operațiunii, fiind investită cu răspunderea pentru respectarea tuturor condițiilor cerute de lege pentru acordarea regimului vamal solicitat de operator. În aceasta situație, apare absolut necesar ca autoritatea vamală să poată efectua un control aprofundat asupra documentelor depuse odată cu declarația vamală.

Exercitându-și acest drept, autoritatea vamală a stabilit faptul că în sarcina contestatorului intimat există obligația achitării taxelor vamale, încheind în acest sens Actului Constatator nr. X , calculându-se drepturi vamale în sumă de X lei, astfel:

X lei– taxe vamale;

X lei– TVA,

care a fost comunicat către petent cu adresa nr. X lei, primită de petent în data de **X lei**.

Neplata datoriei vamale în termenul de 7 zile de la comunicarea actului constatator a generat calculul majorărilor de întârziere.

Prin **Somația nr. X lei** organul de executare competent teritorial, Direcția Regională Vamală X, a deschis dosarul de executare silită nr.X, prin care **a început executarea silită** a debitorului pentru achitarea creanțelor bugetare cuprinse în **Actul Constatator nr.X**, emis de Biroul Vamal X, întrucât debitorul nu a achitat aceste creanțe (actele respective reprezentând titluri executorii), somație care nu a putut fi comunicată prin corespondență, fiind comunicată ulterior prin publicitate, potrivit prevederilor legale în materie de publicitate a actelor administrativ fiscale, în ziarul "X" din X.

Deschiderea procedurii de executare silită s-a făcut în termenul prevăzut de art. 98 lit.a din OG nr. 11/1996 care prevede:

“Art. 98. - Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 5 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru creanțele bugetare provenind din impozite, taxe, alte contribuții stabilite potrivit legii, precum și din majorările aferente;

coroborate cu prevederile art. 16 lit.c din Decretul nr. 167/1958, care arată că prescripția se întrerupe printr-un act începător de executare, în speță prin emiterea somației, iar prin art. 17 din același act normativ se stipulează că întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrerurarea care a întrerupt-o, după întrerupere începând să curgă o nouă prescripție.

Astfel, termenul de prescripție al dreptului de a cere executarea silită a creanței individualizată prin Actul Constatator nr. X, a fost întrerupt la X și un nou termen de prescripție a început la data de X.

Mai mult, așa cum se constată din dosarul contestației, deoarece până la data de X, petentul nu a achitat debitele restante, în cadrul noului termen de prescripție, Direcția Regională Vamala X care a preluat după X dosarele de executare silită de la Direcția Regională Vamală X, a procedat la emiterea SOMAȚIEI nr. X, comunicată prin publicitate, aceasta fiind publicată în ziarul X la data de X.

Înlăuntrul noului termen de prescripție, început în data de X, a fost emisă și SOMAȚIA nr. X, comunicată dlui. X în data de X

Termenul de prescripție se întrerupe pe data îndeplinirii, în cursul executării silită, a unei act de executare silită. Or, somația constituie act de executare, astfel că noul termen de prescripție începe cu data de X și se termină la X.

În noul termen de prescripție, cu respectarea prevederilor art.88 lit.c și art. 120 din OG 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost emisă **Decizia nr. X, contestată**, aceasta a fost emisă având în vedere și art. 205 din HOTĂRÂREA GUVERNULUI ROMÂNIEI Nr. 1050 din 1 iulie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează că:

“ART. 205 Dispoziții tranzitorii privind executarea silită

Executările silite, în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod, se continuă potrivit dispozițiilor acestuia, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.”

precum și art.119 alin.1 din O.G. nr. 92 / 2003 privind Codul de Procedură Fiscală, republicată, care prevede că:

“(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.”,

În consecință, **DECIZIA nr. X referitoare la obligații de plată accesorii** întocmită de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X, **a fost emisă în interiorul termenului de prescripție.**

De asemenea ORDONANȚA GUVERNULUI ROMÂNIEI Nr. 92 din 24 decembrie 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la art. 206 alin.(1) lit.c-d) precizează următoarele:

„ ART. 206 Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

... c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; ”

În legatură cu explicitarea acestui articol, prin **ORDINUL AGENȚIEI NAȚIONALE DE ADMINISTRARE FISCALĂ nr. 519 din 27/09/2005** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92 / 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se prevede că :

„2.4. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Având în vedere cele de mai sus, faptul că **dl. X** nu invocă prevederile legale în speță, nu aduce argumente referitoare la baza de calcul a dobânzilor și majorărilor de întârziere, cota de dobânzi și

majorări de întârziere aplicată, data de la care au fost calculate dobânzile și majorările de întârziere, însumarea produselor dintre baza de calcul a dobânzilor și majorărilor de întârziere, numărul de zile de întârziere și cota de dobânzi sau majorări de întârziere aplicată, și ținând cont de faptul că stabilirea de dobânzi și majorări de întârziere reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul, organele de soluționare nu se pot substitui contestatorului cu privire la motivele prin care aceasta înțelege să combată măsurile controlului.

Pe cale de consecință, contestația împotriva Deciziei nr. X referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X, cu privire la suma de **X lei** reprezentând :

X lei - majorări de întârziere aferente taxelor vamale;

X lei - majorări de întârziere aferente TVA;

va fi respinsă ca neîntemeiată și nemotivată.

Având în vedere cele arătate și în temeiul prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92 / 2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE :

Respingerea, ca neîntemeiată și nemotivată, a contestației formulată dl. X din X, împotriva Deciziei nr. X referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X, cu privire la suma de **X lei** reprezentând:

X lei - majorări de întârziere aferente taxelor vamale;

X lei - majorări de întârziere aferente TVA.

Prezenta poate fi atacată la Tribunalul X, în termen de 6 luni de la comunicare.

Director Executiv